

CHARLIE JANE ANDERSOVÁ

VÍTĚZSTVÍ

VĚTŠÍ

NEŽ

SMRT

COSMOPOLIS

CHARLIE JANE ANDERSOVÁ

VÍTĚZSTVÍ

VĚTŠÍ

NEŽ

SMRT

*Věnováno Annalee,
která mi ukázala hvězdy.*

1.

Ve svém nitru nosím klubko utkané ze svitu hvězd. Jakýsi glóbus plný miliónů jasných světélek. Měla jsem ho v sobě odjakživa, už jako dítě. Ale poslední dobou cítím v ústech takový tlak, jako by měl každou chvíli vybuchnout. Někdy se mi zdá, jako by se všechna ta malá slunce roztáčela a chystala se vyrazit z hlubin mého těla.

K tomuto jsem celý život směřovala a to čekání už nesnesu.

Visím hlavou dolů ze strany dálničního mostu. Veškerá krev se mi hrne do hlavy a kolem mě se prožene obrovský kamion tak blízko, že ucítím náraz vzduchu i výfukové plyny. Most se zachvěje a mé srdce s ním. Cítím se na omdlení.

„Tak co?“ ptá se Rachael Townsendová, která mě svou silnou rukou drží za opasek.

„Nic,“ vydechnu ztěžka.

„Možná nejsi dost vystrašená,“ říká Rachael.

„Jsem vystrašená víc než dost. Tohle... zkratka nefunguje.“

Rachael mi pomůže vytáhnout se zpátky za staré zrezivělé zábradlí. Zhrouťím se na rozpálený betonový chodník vedle grafiti, na kterém je puma cenící zuby.

„Tak jo.“ Rachael se usměje. Sedí se zkříženýma nohama na chodníku a její doširoka otevřené oči jsou v poledním slunci ještě zelenější než jindy. Jako vždy je oblečená jako pátačka. Má na sobě manšestrové lacláče a pruhované triko s dlouhými rukávy. „Takže to nereaguje na strach. Ani na adrenalin.“

„A víme, že hněv to taky nespouští,“ řeknu, „jinak by se to aktivovalo, když Lauren Boseová ušpinila Zuleikhe Marshallové nové boty. To bezpochyby.“

„Lauren Boseová pořád šikkuje Zuleikhu Marshallovou? A škola s tím nic nedělá?“ Rachael zavrtí hlavou. „Přesně kvůli *takovým* věcem mám domácí výuku.“

„Jo. A taky, vedení se snaží mít pochopení pro obě strany. Je mi z toho na zvracení.“

„Dobře.“ Rachael vytáhne z batohu desky. „Takže... na vlastní oči jsem viděla vzplát tvůj záchranný maják při třech různých příležitostech a tys mi řekla o čtyřech dalších.“ Ukazuje mi schéma s krasopisnými popisky, na kterém jsou úžasně nakreslené postavičky zobrazující různé verze mě samé. Z hrudní kosti mi na všech prýští světlo modře zabarvené světlo. Rachael je totiž největší umělec, jaký kdy žil.

Každý obrázek je opatřen popiskem hlásajícím třeba:

1. Tina se chystá jít na maturitní ples s Robem Langfordem.
2. Tina těsně poté, co policajti rozehnali naši demonstraci před lichvářovou kanceláří.
3. Tina zjišťuje, že neudělala pololetní zkoušku z trigonometrie.

„Z toho testu jsem přece měla čtyřku,“ protestuju. „Tu zkoušku jsem udělala!“

„Já tu tedy nevidím žádný jasný vzorec,“ říká Rachael. „Mělo by se to spustit, až budeš dost stará na to, aby si pro tebe mimozemšťani přišli, ne?“

„Dávají si načas.“ Vyškrábu se na nohy. „Moje máma stále říká, že se to nejspíš nestane, dokud mi nebude osmnáct, nebo dokonce

jednadvacet. Zkrátka nechce, abych odešla. Jako by pro mě bylo lepší zůstat tu trčet na věky.“

Rachael se také postaví a jdeme zpátky k jejímu starému, okrově zbarvenému Dodge hatchbacku. Je znovu zticha, což může značit spoustu různých věcí. A ty se musí naučit každý, kdo se s ní chce přátelit.

Tak třeba je to mlčení, které znamená „Jsem na tebe naštvaná a celý týden nepřijdeš na to proč“. Nebo ticho „Musím si něco nutně probrat v hlavě“. Nejčastěji to ale značí „Potřebuju být sama“. Protože Rachael má silný sklon k poustevničení. Ale jsem si celkem jistá, že tohle není ani jeden z těchto druhů mlčení.

Nějakou chvíli jedeme a nemáme ani zapnutou muziku. Jedna moje čtvrtina dumá, co je s Rachael, ale ostatní tři jsou posedlé otázkou, proč můj záchranný maják ještě nevyplivl všechny hvězdy světa.

Když stojíme na křižovatce poblíž obchodního centra a technické univerzity, konečně se na mě podívá a řekne: „Kéž bych mohla také odejít. Až si pro tebe mimozemšťani přijdou. Kéž bych mohla jít s tebou.“

Jenom na ni zírám. Vůbec nevím, co na to říct.

„Já vím, já vím.“ Rachael zvedne ruce z volantu. „Bylo by to směšné a tam nahoře ve vesmíru bych byla k ničemu. A jsou tam kreatury, které by se nás pokoušely zabít. A je to tvůj osud, ne můj. Ale stejně bych chtěla jít.“

Chci Rachael říct, že tady dole na Zemi se jí bude žít o dost líp. Půjde na uměleckou školu, najde si nového kluka místo toho ubožáka Svena, vydá hromadu komiksů a vyhraje spoustu cen. Čekají ji dobrodružství, ve kterých nebude žádný vražedný oddíl mimozemšťanů snažící se jí zabít. Má hodně důvodů tu zůstat.

Na rozdíl ode mě. Na střední nemám žádné skutečné přátele, co je Rachael pryč. Jediné, na co se můžu těšit tady na Zemi, jsou další lidé, kteří se mě budou snažit ponižit. Další tyrani a čumilové ve škole. Že se budu ještě víc cítit jako bezedná jáma plná negativních emocí.

Když mě Rachael vyhodí u mě doma, řeknu jen: „Taky bych chtěla, abys mohla jít se mnou.“

„Jo.“ Usměje se a podá mi desky. „Na. Měla bys to mít u sebe. Třeba to pomůže.“

Odjíždí. A já zatím upřeně hledím na pečlivě popsaný papír plný Tininých obrázků. Z každého z nich prýští oslňující světlo.

O několik hodin později už si s Rachael zase chatujeme:

Chatovací deník, 19. srpna:

Zhroucená hvězda [17:36]: už se to brzy stane, řekla bych, maják, rozsvítí se
Inkoustová královna [17:36]: To jsi říkala už minulé jaro a minulou zimu a pět dalších ročních období.

Zhroucená hvězda [17:37]: tentokrát je to jiné, přísahám

Zhroucená hvězda [17:37]: máma to zase dělá, zírám do prázdna

Inkoustová královna [17:38]: Ach jo, to mě mrzí.

Inkoustová královna [17:38]: Co si doopravdy myslíš, že se stane, až se rozsvítí???

[Zhroucená hvězda píše]

[Zhroucená hvězda píše]

[Zhroucená hvězda píše]

Inkoustová královna [17:40]: Halóóó?!

Zhroucená hvězda [17:40]: já nevím

Zhroucená hvězda [17:41]: mamce toho moc neřekli, když mě opustili

Zhroucená hvězda [17:41]: jenom... mimozemské dítě, ohromné dědictví,
vražedný oddíl zloduchů

Inkoustová královna [17:41]: Doufám, že dostaneš draka, na kterém budeš
mocht jezdit.

Zhroucená hvězda [17:41]: jako mého osobního draka

Inkoustová královna [17:41]: Tvého osobního draka, kterého mi budeš
půjčovat.

Zhroucená hvězda [17:42]: určitě budu mít aspoň pancéřový oblek

Zhroucená hvězda [17:42]: a raketové boty!!!

Zhroucená hvězda [17:42]: podle méj teorie jsem dědic vesmírného kasina

Inkoustová královna [17:42]: Měla jsi celá LÉTA, abys o tom přemýšlela,

Inkoustová královna [17:42]: a vymyslelas vesmírné kasino???

Zhroucená hvězda [17:42]: nebo možná kouzelnické školy

Inkoustová královna [17:43]: Rozhodně to bude buď kasino, nebo kouzelnická
akademie.

Zhroucená hvězda [17:43]: jo, skoro určitě zůstávají jen tyhle 2 možnosti

Ten maják je mou součástí, stejně jako játra nebo ledviny. Jenom mě občas v noci vzbudí slabé zavrnutí a já mám pocit, jako bych měla v hrudi nainstalovaný kardiostimulátor nebo nějaký podobný cizí předmět. A v tu chvíli si vzpomenu, že moje tělo není takové, jaké mají ostatní lidé.

Napustím naši elektrickou čajovou konvici a zapnu ji. A pak se nakloním ze strany postele tak, že pára proudí přesně na místo, kde mám maják. Většinou mi pára dostupá až do nosních dírek a já se začnu dusit.

Moje máma uslyší pískání konvice. „Co to tam provádíš?“ Odhrne závěs, který odděluje mou „ložnici“ od zbytku bytu. „Přestaň blbnout. Tohle je směšné.“

„Má to rádo páru! Cítím, jak to reaguje.“ Vyprsknu a zakašlu.

„Je to meziplanetární záchranný maják a ne vepřový knedlíček.“
Máma vypne konvici.

„Prostě mám dost toho věčného už *to bude!*“ Svalím se zpátky na postel a schovám obličej mezi kolena.

V poslední době moje máma tráví čas buď tím, že se snaží předstírat, že nebrečí, nebo se chová, jako bych tu už nebyla. Minulý týden jsem ji přistihla, jak skládá stejné tričko celých pět minut stále dokola, až z něj měla nepovedené origami. Začala obvolávat přátele, které léta neviděla, přihlašovat se na univerzity třetího věku... Zkrátka: připravovala se na život beze mě. A pak se na tenhle svůj sociální plán, kterému věnovala tolik času, vykašlala, jen aby mohla sedět doma a zírat na dno sklenky s vínem. Chci ji utěšit nebo uklidnit, ale nevím jak.

Víme jen to, že lidé, kteří mě jako dítě nechali na Zemi, jsou pryč a nebude tu nikdo, kdo by věděl, jak má reagovat, až se maják konečně probudí k životu.

„Mohla bys zůstat tady na Zemi a prožít báječný život.“ Upřeně hledí na staré fotky na dveřích lednice a na příšerné obrázky, které jsem namalovala v páté třídě. „Už teď tady dole lidem pomáháš,“ prohlásí se vši středozápadní presbyteriánskou vážností. „Všechno, co děláš s Lasagna Hats, všechno, co dokážeš... kvůli ničemu dalšímu už na tebe nemůžu být pyšnější.“

„Jo.“ Zírám do země. Nevím, co na to říct. Moje máma ví, že tohle chci víc než cokoli jiného, i když ji to zničí.

Máma si povzdechne a napije se vína. „Slib mi aspoň jednu věc.“

„Jasně. Cokoli.“

Pro jednou se na sebe taky podíváme. Zrzavé vlasy má protkány pramínky šedin a kolem očí jí přibýlo pár vrásek.

„Až se maják rozsvítí, musíš utíkat.“ Oči jí najednou planou intenzitou, jakou jsem snad u ní ještě neviděla. „Utíkej, jako by tě pronásledovaly celé armády. Protože, jak jsem ti říkala, až se tvůj maják aktivuje, příšery, které nejsou z našeho světa, se tě pokusí zabít. Budou neúnavné. Pořád utíkej, dokud si nebudeš jistá, že jsi doopravdy v bezpečí. Slib mi to.“

Je mi to nějak proti srsti, ale máma mě chytí za zápěstí. „Jo, jo. Jistě. Slibuju. Jóóó.“

Té noci se vzbudím a někdo je vedle mé postele.

Zprvu vidím jen oči. Černé jako uhel blýskající se v měsíčním světle, které se sem prodírá mým malým okýnkem přes větve tisu stojícího venku.

Pak rozeznám jeho obličej. Bledý jako duch. Šklebí se jako tvář masového vraha.

Něco se mu rozsvítí v rukou. Letmo zahlédnu lesklou kovovou trubici se čtyřmi křídly po stranách a otvorem plným bezedné temnoty, kterou míří přímo na mě. Nějakým způsobem vím, že je to zbraň.

Stojí nade mnou, obrovský jako hora, a všechno zastíňuje. I kdybych měla sílu se postavit, byla bych proti němu nicotná.

„Nedělá mi žádné potěšení tě zabít.“ Obr má hluboký vrčivý hlas. „Uspokojení to přinese, jistě. A adrenalin. Ach ano, a taky pocit očištění. Něco se tvou smrtí pro mě uzavře. Ale stejně je mi smutno z toho, že to dospělo až sem.“

Kůži mám úplně studenou, ruce mi zdřevěněly a píchá mě v nich. Nemůžu dýchat.

„Chci, abys věděla, že je mi líto, jak mizerně se teď cítíš.“ Obrovská postava mi přiloží zbraň k hlavě.

Křičím tak, že mě z toho rozbolí krk.
Zbraň zasyčí. Zřejmě mě spálí na uhel.
Je mi taková zima, že už to nesnesu. Slovo „mizerně“ mi zvoní
v uších, když křičím a připravuji se na smrt.

2.

Potom ucítím, jak mnou máma třese a křičí moje jméno. „Tino!“
Máma mě pořádně přikryje dekou. „Tino, jsi v pořádku? Mluv se
mnou.“

Pořád nemůžu dýchat. „Byl tady,“ zasípám. „Byl přímo tady.
Nebyl to ani člověk. Chystal se mě zabít.“

„To nic zlato,“ říká máma. „To nic. Jsi v bezpečí. Jsi tu se mnou,
kolem jsou jen lidské bytosti. Opravdu.“

„V životě jsem nebyla tak vystrašená.“

Třesu se tak, že na tu větu potřebuju několik nádechů. Díky
dece se cítím trochu líp. Jsou na ní obrázky slavných žen, které
bojovaly proti útisku. Také mi pomáhají mámina uklidňující slova,
která mi šeptá do ucha.

To nebyla náhodná halucinace či sen. To byla vzpomínka. Vzpomínka
osoby, kterou jsem bývala. Ať už *to* byl kdokoli. Neptejte se
jak, ale zkrátka vím, že to byl záblesk jejího života. Záchranný
maják v mém nitru vě.

„Jsem ráda, žes to viděla,“ řekne máma, „protože tohle se ti stále
snažím říct. Ve chvíli, kdy se maják zaktivuje, budou přicházet.“

Viděla jsem jenom záblesk, ale stačilo to, aby mi naskočila husí kůže.“

Žaludek se mi zachvěje. „Vyprávěj mi to znovu.“

Máma chvíli váhá a pak přikývne. „Právě selhal další pokus o léčbu mé neplodnosti, když se objevili u mě bytě. Měli s sebou dítě s kůží barvy čerstvě utržené levandule a s velkýma kulatýma očima. Řekli, že jsi klon někoho, kdo právě zemřel, někoho důležitého. Použili část mé DNA, abys vypadala jako má dcera, abych na tebe mohla dávat pozor, dokud nebudou připraveni si pro tebe přijít. Ukázali mi hologram monster, před kterými jsem tě měla skrývat, a bylo to jako vidět armádu vyslanou samotnou smrtí.“

Máma se nahne k mému rameni přikrytému dekou, jako by chtěla začít plakat.

Pak se místo toho zhluboka nadechne. „Pojďme se zítra pobavit. Mám den volna. Co takhle Worthingtonskou garden party?“

„Páni. Co? Fakt? Worthingtonskou garden party jsme nehrály celou věčnost.“

Maják se za mou hrudní kostí se zase uloží ke spánku.

„Jé! Vedle technické univerzity je přece ten nový obchoďák, kde jsme ještě nebyly. Můžu si vzít svůj klobouk do kostela!“ Máma se směje a mne si ruce. A já se taky neubráním úsměvu.

Ale když odejde, zavřu zase oči a stále vidím bleďého obra, jak se na mě šklebí. Jak zvedá tu strašnou zbraň. Cítím mrazení až do morku kostí, jako kdybych za nejchmurnějšího zimního dne po krk zabředla do jezera.

Worthingtonská garden party je hra, kterou jsme s mámou vymyslely. Chodíme po obchoďáku a prohlížíme si věci, které bychom si nikdy nemohly dovolit koupit, a předstíráme, že plánujeme nóbl

garden party pro Worthingtonovy (kteří neexistují, pokud to někomu ještě není jasné).

Máma si nasadí svůj nejděsivější klobouk – ten s karafiáty a růžovou stuhou – a já si navlíknu jasně meruňkové tříčtvrteční kalhoty. A jdeme do nového nákupního střediska v luxusní části města.

V domácích potřebách mají červeně chromovaný přístroj, který mění čerstvé ovoce v dekorativní fontánu a dají se na něm naprogramovat různá tvarování. „Já nevím,“ říká máma velmi vážným tónem. „Worthingtonovi mají velmi konkrétní představy o formování ovoce. Určitě bychom nechtěli ovocné uvítání bez patřičných parabol.“ Máma vysloví slovní spojení „ovocné uvítání“ bez mrknutí oka.

„Ano, ano,“ říkám. „To víte, Worthingtonovi. Kolikrát říkali, že chtějí, aby se jejich papájový džus doslova vznášel? Mockerát.“

Máma s vážnou tváří přikývne. „Ano. Worthingtonovi mají jasný názor na řádnou aerodynamičnost papájového džusu.“ Prodavačka, která stojí opodál, se marně snaží potlačit smích.

Tohle je ta máma, která mi v poslední době chyběla. Ta, která se rozhodla, že ona a já budeme všechno brát jako jedno velké potrhle dobrodružství. My dvě proti celému světu. I když jsme šly tábořit a podpálily si stan. A pak nás ohrožovali bobří. (Byli fakt děsiví, přísahám.)

„Vždycky jsem věděla, že mi tě nakonec odvedou,“ řekla mi moje máma nedávno. „Přemýšlela jsem o tom, že tě vezmu někam mimo civilizaci, nebo zkusím najít někoho, kdo by tě naučil, jak máš přežít. Ale nakonec jsem se rozhodla, že pro tebe bude lepší, když budeš mít nějaké hezké vzpomínky na dobu, kdy jsi byla lidskou bytostí. Ať to vydrží jakkoli dlouho.“

Procházíme dál obchoďákem, jehož mramorová podlaha se leskne tak silně, že v ní vidím rozmazaný odraz sebe samé. Koukáme na blyštivé boty zářící všemi barvami, které stojí téměř stejně jako měsíční nájem. Tyhle lakýrky z jehněčí kůže a s pavím peřím po stranách můžou být to pravé, co Worthingtonovým pomůže zahájit sezónu. „Příliš obyčejné,“ prohlásí moje matka s pohrdavým výrazem. „Děsně obyčejné.“

Jediné, co si skutečně koupíme, jsou lanýžové hranolky, které sníme ve food courtu. Jsou cítit po drahých olejích a koření, ale chutnají stejně jako obyčejné hranolky, jen jsou o něco sladší.

Máma mluví o čtenářském kroužku, do kterého se jí nedaří docházet, a já si vydechnu. Vše je v pořádku. Kolem jsou jenom lidé.

Pak se na vteřinu zahledím jinam a uvidím bleďého muže, který stojí poblíž obchodu s videohrami. A sleduje nás. Našpulí rty a poklepe si na ohyzdnou zbraň, přiléhající mu k tmavé tunice.

Když se tam za chvíli podívám znovu, bleďý muž je pryč.

Další den na Clintonově střední někdo zveřejní urážlivé video se Samanthou Kinnockovou a hned má sto lajků. Je to jen třicet sekund dlouhý detailní záběr jejího zadku v minišortkách, které si jeden víkend rozhodla vzít. A na zadnici má přilepený papírek se zlomyslným vzkazem. Slyším Lauren Boseovou, jak si o tom s kamarádkami šeptá na chodbě.

Nikdy to nepřestane. Prostě to pokračuje stále dokola. Lidé se cítí jistí v kramflecích, jen když můžou někomu jinému šlapat po hlavě.

Proč bych vůbec měla chtít být člověkem?

Zastoupím Lauren cestu a zmocní se mě zuřivost, jako by mě sevřelo brnění.

„Nech Samanthu být.“

Mám tunelové vidění a nervy na pochodu. Laurenin úšklebek s dolíčky ve tvářích mě dráždí. A maják se probouzí. Rachael přibude další kresbička Tiny.

Světelné klubko pulzuje a buší do mé hrudní stěny jako chycené zvíře. Skrz mikinu mi prosvítá bledé světlo. A já si pomyslím: *Je to tady. Sakra. Sakra, sakra. Konečně se stanu tím, kým je mi předurčeno být.*

Jedna z Laureniných kamarádek, možná Kayla, mi podrazí nohy. Padnu tváří na dlážděnou podlahu a odřu si při tom dlaně. Všichni se smějí, vyměňují si dojmy a natáčejí si mě na mobily.

Maják prská.

A z ničeho nic už se nesbírám ze země na chodbě Clintonovy střední. Bolestivě vstávám na matně černém povrchu ze skla či plastu. Podlaha se mi pod rukama a koleny chvěje. Ale kolem mě není nic než temnota, ze které probleskují malá světélka.

Hvězdy nalevo, hvězdy napravo, hvězdy všude kolem.

Stojím na vrcholu kosmické lodi uprostřed vesmíru.

A kůže se mi zbarvila do purpurové barvy. Ne do té, jakou má hroznová limonáda, ale do bledší, namodralé purpurové, která se třpytí, když se od ní odrážejí světla hvězd. Mám na sobě sytě červený oblek nebo něco jako uniformu s proudem světel na levém rukávu a obrázkem podivné masky, jaké nosí operní pěvci, na pravém. Ve fialových dlaních svírám holografickou zprávu, o které nějakým způsobem vím, co mi sděluje: že vesmírná loď vybuchne.

„Nesmíš si to dávat za vinu,“ říká hlas připomínající šustění mrtvých listů ve větru. „Tvým osudem vždy bylo selhat.“ Obr z mé ložnice na mě upře své bezedné černé oči. Napříč přes tmavou tuniku mu visí krvavě rudá šerpa.

Na jeho obličejí je něco *špatně*. A nejde o tu jeho bledost a velké černé tůně místo očí. Nemůžu na to hned přijít, ale pak mi to dojde. Je příliš dokonalý. Bez jediné vady. Obě strany jeho obličejí jsou naprosto stejné, jako by se odrážely v zrcadle. Tmavé vlasy má na bílé kůži hlavy přistřižené nakrátko.

„Marrante, i kdybys mě zabil, neznamená to, že jsem selhala,“ slyším říkat sama sebe. „Jsou vítězství větší než smrt. Možná nebudu žít a nedočkám se vykonání spravedlnosti, ale vidím ji přicházet. A s tou šerpou vypadáš jako druhořadý popový zpěvák.“

Obr – Marrant? – zavrčí a vrhne se dopředu. V pravé ruce třímá stejnou zbraň, kterou jsem minulé noci zahlédla ve svém vidění. Nikdy jsem žádnou zbraň pořádně neviděla zblízka, ale z téhle mám pocit, že mě dokáže roztrhnout vejpůl.

Temnota v Marrantových očích ve mně vyvolává pocit malosti, slabosti a nicotnosti.

Pak se začnu vracet do reality. Moje kůže má opět bledě krémový odstín. Stojím na chodbě, třesu se, zvoní zvonek a já přijdu pozdě na hodinu. Moje nohy se nechtějí pohnout, ať se snažím sebevíc.

3.

V sobotu ráno proniká sluneční světlo do mé malinké, závěsem oddělené „ložnice“ a celou propocenou mě probouzí ze zlého snu. I když jsem vzhůru, stále si vybavuju Marrantův strašidelný hlas.

A polekám se, jako bych se musela probouzet z vícevrstvé noční můry.

Můj mobil vibruje čerstvými drby z fanouškovské stránky *Waymakeru* a novinkami o nějaké hře na Clintonově střední, kterou jsem sotva zaznamenala, když jsem teď tak posedlá Marrantem. . . A pak mi na serveru Lasagna Hats přijde zpráva od Rachael.

Pondělní štěkloun. Je to tady: Disko party! Přijedu tě vyzvednout v poledne.

Lasagna Hats začala jako platforma pro hráče *Waymakeru*, dokud hra nepřišla s nepříliš šťastně vylepšenou verzí a my začali klábosit o všem možném. A pak se to tu nějak zvtlo v místo, kde se organizují pranky a obstrukce proti těm nejodpornějším hnu-sákům na světě.

Popadnu batoh, vysypu věci do školy a nacpu do něj různá hlu-čítka, flitry a máminy staré kostýmy. Už teď se dostávám ze spirály svých úzkostí.

Zadní sedadlo Rachaelina vozu je pokryto výtvarnými potřebami a skicáky. A já na první pohled vidím, že se od té doby, co jsem její práce viděla naposledy, hodně zlepšila. Jakmile nasednu do auta, Rachael se rozpovídá o Pondělním štěklounovi, té online „osobnosti“, která říká, že holky jsou od přírody špatné ve vědě a matice a ženy nikdy neměly získat volební právo.

Pak se Rachael odmlčí, protože se jí zdá, že poslouchám jen napůl.

„Tak jo,“ řekne. „Co je s tebou?“

Těžko hledám slova, abych jí dokázala říct, že jsem začala mít halucinace o mimozemském sériovém vrahovi.

Mezi uměleckými díly na Rachaelině zadním sedadle je i kolo-rovaná kresba zebry, která má na sobě volánkový límec, sametovou

bundu, zdvihá meč a jede na narvalovi po nebesích. Ten obrázek mi nějakým způsobem dodá odvahy mluvit o Marrantovi.

„Jsem si celkem jistá, že to byly skutečné vzpomínky z... z dřívějšíka,“ říkám. „Tohle myslím znamená, že se brzy rozsvítí.“

„To je skvělý.“ Rachael se mi podívá do obličeje. „Počkat. Proč to není skvělý?“

„Je. To jen... Čekala jsem a snila tak dlouho a teď je to najednou skutečnost. A... co když je tam venku jenom zlý vražedný oddíl? Co když jsou všichni přátelští mimozemšťani mrtví? Nebo se nebudou obtěžovat ukázat?“

„Aha.“ Zamíří na dálnici a zařadí se do proudu aut, aniž zpomalí. „Řekla bych, že je jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Zavřu oči a vybavím si ten úlisný hlas: *Tvým osudem bylo selhat.*

„Možná to nedokážu.“ Zhluboka se nadechnu skrze sevřené zuby. „Možná nejsem dost dobrá a umřu. Možná nejsem dost silná.“

Rachael na mě znovu vrhne letmý pohled a pokrčí rameny. „Možná“ je všechno, co na to řekne.

Potom zase strašně dlouho nepromluví. Myslím, že tohle mlčení znamená: *Musím si něco probrat v hlavě.*

Uděláme zastávku na nákup, a když kráčíme k večerce, Rachael se na parkovišti zastaví. „Víš, jak jsi usadila Waltera Gougha, když mě nazval velrybou v těhotenské blůze?“ (Nebyla to těhotenská blůza, ale pěkná dámská košilka od Torrida a Walter by zasloužil seřvat ještě víc.) „Vzpomínáš si na tu velkou dívčí válku při obědě a na ten kostým s Fritos, který jsi měla na sobě?“

Přikývnu.

„Celou dobu, co tě znám, ti lidi říkají, abys nebyla taková protivná osina v zadku,“ říká Rachael a blýská jí při tom v očích. „Ale přesto jsi zase připravená vzít si na sebe bláznivý kostým

a prankovat Pondělního štěklouna. Tohle jsi ty. Takže... jestli tě přijde zkoušet nějaký mimozemský vražedný oddíl, tak je mi těch chudáků líto.“

Rachael se na mě usměje. Všechno se náhle zdá nesmírně těžké a lehčí než vzduch zároveň.

„Panebože,“ říkám. „Můžu tě obejmout? Víím, že ne vždycky máš ráda, když se tě někdo dotýká, ale...“

Rachael přikývne a já ji obejmu medvědím stiskem. Je cítit dráhým mýdlem a acetonem a její ruce se kolem mě ovinou velmi jemně.

Pak se mě pustí, já ji také pustím a jdeme koupit extra pálivé čipsy a energy drinky – ideální palivo na prudění pitomců. Pořád myslím na to, co mi Rachael právě řekla, a cukr mi rychle proudí celým tělem.

Mám pocit, že jsem málem zapomněla na něco hrozně důležitého, ale moje nejlepší kamarádka mi to připomněla.

Pondělní štěkloun má mít projev v Lions clubu v Islingtonu a my se připravujeme v parku naproti přes ulici. Bette a Turtle mají vystřelovací konfety a velkou disko kouli a tucet dalších lidí většinou mého věku přinesl třpytivé ozdoby. Chodím kolem a pomáhám jim, aby si našli co nejlepší místo pro přípravu, jelikož tohle „mej-dlo“ byl tak trochu můj nápad.

„My to zvládneme,“ říká Turtle a zapíná si bílou bundu přes červenou košili. „Proč se nechystáš ty sama?“ Ve zvládnutých vlasech mají zakomponované růžové pruhy.

Jinak řečeno: *Přestaň s tím mikromanagementem.* Rozumím.

Vrátím se k Rachaelinu autu, prohrabu se batohem a obléknu si jasně červenou smokingovou košili pošítou pajetkami a velkou